

Tid til en puster

aug 21, 2021 | Carlsens Klumme

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent



21-08-2021



Det går fremdeles stille og roligt for sig på dommersiden herhjemme, og det har været ekstremt glædeligt at se, at de første fem runder ikke har kastet de store diskutale dommerkendelser af sig. Bevares, der vil altid være noget, som man kan bore i og stille spørgsmålstejn ved, men de store overskrifter er det ikke blevet til. Traditionelt har det ellers været sådan, at lige så vel som spillerne skal op i gear igen efter en (denne gang meget

kort) ferie, skal dommerne også have indstillet sigtekornet, så der er ofte sket spændende ting i de første runder. Det nye tiltag i år er, at vi havde samlet dommerne i flere omgange op til turneringsstarten med specielt henblik på VAR, selv om der selvfølgelig også kom andre ting op. Og det lader til at have givet en meget positiv effekt, at man ikke skal koldstarte totalt.

Internationalt går det også fornuftigt for sig. Jeg havde selv en kamp i Irland, som jeg aldrig har set magen til, hvor alt var fredeligt langt hen ad vejen, selv om det var intenst, og resultatet hang på vippen – og så kom der 10 advarsler i de sidste 20 minutter. Intet grimt eller ondsksfuldt, men typisk advarsler for at forhale tiden eller anden form for usportslig opførsel. Fin stemning bagefter, og næsten alle var tilfredse, selvfølgelig vinderne mest, men dog almindelig accept, udveksling af trøjer osv. Men det er godt nok længe siden, at jeg har måttet trække så meget på min hukommelse, før jeg kunne notere, for jeg turde simpelthen i den pågældende periode ikke se væk fra banen for at skrive på blokken, for hvad kunne der så risikere at ske i mellemtiden...?

Ellers er det jo ganske som sædvanlig sæson for tordenvejr, og det er rigtig rart at se, at det tages alvorligt, og at man afbryder, udsætter eller aflyse kampen, hvis der hænger noget ovenover eller bare i det fjerne. Instruksen er også helt klar – der må ikke tages nogen som helst chancer, så hellere sætte nødprocedurerne i gang én gang for meget end én for lidt. Så kan det selvfølgelig virke lidt paradoksalt, at man i tirsdagens kamp mellem Hvidovre og Nykøbing afbryder med ét minut igen (plus tillægstid), men det er den helt korrekte beslutning. Efter en kort pause lykkedes det så at komme til vejs ende. Det er jo dommeren, der står med beslutningen, men den smarte dommer konfererer lige engang med anførerne, om de synes, at det er sundt at fortsætte – og de vil i så godt som samtlige tilfælde være enige.

Hvad jeg ikke fik skrevet for et par uger siden, da det også handlede om torden og lynild – og som flere har spurgt mig om derefter – er, hvad der så egentlig skal ske med en kamp, som er blevet aflyst eller ikke genoptaget efter afbrydelsen. Det er faktisk en sag for den pågældende turneringsmyndighed, og som de danske turneringsreglementer er formuleret, er det deres suveræne afgørelse (og i øvrigt dommeren aldeles uvedkommende: Der var den med den udøvende, lovgivende og dømmende magt igen). I princippet er der jo (mindst) tre muligheder: at spille det resterende antal minutter en anden dag, at begynde helt forfra – og at lade resultatet stå, som det er og altså ikke genoptage kampen.

Hvilken af varianterne man ender på, må bero på individuelle hensyn: hvor lang tid er der spillet (og dermed også hvor meget mangler der?). Hvad er stillingen: er tingene reelt afgjort, eller er der stadig noget at spille om? Eller er vi så tidligt i kampen med en lige stilling, at vi lige så godt bare kan begynde forfra? Andre lande har pindet meget tydeligt ud, hvad der skal ske, men jeg synes, at det er yderst fornuftigt, at man bruger den kølige skandinaviske model og begynder at tænke i sund fornuft. Selv om Danmark er et lille land, er der jo stadig nogle ekstra udgifter forbundet ved at køre tværs over landet for at spille måske ti manglende minutter i en kamp, der reelt er afgjort. Så endnu engang hurra for den danske pragmatisme.

Ellers har ugen budt på et af de eksempler, som man som teoriinstruktør elsker, nemlig da Galatasaray's Marcao i den øverste tyrkiske række fik direkte rødt kort for at slå sin medspiller Aktürkoglu. Vi er jo vant til, at de grimme ting er nogle, som man gør mod modspillerne, men det andet kan altså også være tilfældet. Der er nogle spektakulære eksempler fra Premier League og Championship, men det sker altså også på de mere sydlige breddegrader. Jeg erindrer også (svagt) en kamp, hvor Brøndbys Peter Madsen og Morten Duncan ikke var helt enige... Men det interessante er, at efter en lovændring for en håndfuld år siden, er igangsættelsen ændret. Det røde kort er der ikke lavet om på – voldsom adfærd er nu engang voldsom adfærd, uanset hvem man måtte finde på at udøve den mod. Men forseelsen mod en medspiller har de seneste år givet direkte frispark (til det andet hold), og foregår det i eget straffesparksfelt, er det selvfølgelig helt galt, for så koster det et straffespark (og formentlig en dramatisk beløb til den interne bødekasse efterfølgende). Jeg skal se at få fanget det klip et eller andet sted, for det vil være guf på enhver teorigenngang.

Venlige læsere har også været så flinke at forsyne mig med mulige emner til fremtidige klummer, da jeg jamrede over, at nogle gange var der rigtig meget aktuelt, andre gange på det nærmeste intet. Det er jeg yderst taknemlig for, og jeg tager gerne imod mere. På det punkt er jeg ikke bedre end alle andre: vi vil jo gerne skrive noget, som folk også gider læse.

Læseren her kom med flere gode forslag, bl.a. om jeg ikke kunne flette nogle anekdoter ind om mine oplevelser med tidligere tiders hjemlige koryfæer og de internationale dommere, som jeg har mødt. Jo, det kunne jeg sådan set godt og vil også overveje – problemet er, at mange af disse anekdoter er nogle, som jeg gerne diverterer med til en aften i en dommerklub eller andet sted, men som måske ikke lige er egnet til at komme på tryk. Jeg plejer at joke med, at jeg på et eller andet tidspunkt kunne sprede det rygte, at jeg var ved at overveje at skrive mine erindringer – og så ellers læne mig tilbage og se, hvem der ville betale mest for, at jeg ikke gjorde det...

Men det er da ikke nogen hemmelighed, at jeg selvfølgelig gennem knap 140 kampe internationalt har mødt en pæn del af de store kanoner – og meget ofte vel at mærke, før de blev det. Og det er naturligvis ikke på grund af min indsats, at de er kommet frem i verden, men det er nu alligevel sjovt at tænke på. Af de dommere, som fungerede ved EURO 2020 (2021) tror jeg, at jeg har set på omkring 12. Et par stykker af dem i deres debutkampe lang pokker i vold i et land østpå meget langt fra nærmeste lufthavn, og dermed også med en god del kørsel på veje af – skal vi sige – vekslende kvalitet. Jeg har også været forbi både FIFAs og UEFAs nuværende dommerchefer, mens de stadig var aktive.

Det vigtige her er at huske på, at ingen er over systemet, og at en god portion ydmyghed er en god ting, også på observatørsiden. Både for observatører og dommere gælder det jo, at ingen er bedre end deres seneste kamp. Og går tingene galt, kan den seneste kamp meget vel blive den sidste.

Læseren med forslagene ville også gerne have mig at kommentere på det faktum, at der nu om stunder gives væsentlig flere gule og røde kort, end der gjorde i gamle dage. Og hvad er der lige sket med de dommertyper, som bare kunne styre begivenhedernes gang uden alle kortene? Det vil jeg meget gerne kaste mig ud i, for det er en meget spændende diskussion. Det skal nok komme i løbet af efteråret.

Men lige nu er situationen den, at jeg efter en mildest talt heftig sæson med VAR-implemtering oven i alle de andre løbende forretninger – og en meget komprimeret europæisk sommer – vil tillade mig at smække fødderne op i et par uger. Så de kommende to fredage vil I som læsere møde noget, som I måske har læst før (men der kommer jo heldigvis stadig nye læsere til, og fodboldloven handler jo stadig om de samme grundlæggende problematikker, selv om der sker lovændringer fra tid til anden). Det bliver et par måske let reviderede klummer, som har været bragt før – men omvendt ved jeg jo af smertelig erfaring, selv fra dommerundervisning, at nogle gange er man bare nødt til at sige tingene mange gange, før de (måske) synker ind.

Må jeg afslutningsvis have lov til at ønske alle læsere en fortsat god sommer, før jeg indtager den mentale (og lejlighedsvis også den fysiske) hængekøje.